

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 13 mai 2008

în Cauza Luca împotriva României

(Cererea nr. 1204/03)

Strasbourg

Devenită definitivă la data de 13.08.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Luca împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,

Elisabet Fura-Sandström,

Corneliu Bîrsan,

Boštjan M. Zupančič,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Luis López Guerra, judecători;

și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 22 aprilie 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 1204/03, introdusă împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Atena Luca (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 13 decembrie 2002 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

În urma decesului reclamantei, ce a survenit la data de 22 iulie 2007, fiica reclamantei și unica sa moștenitoare, doamna Corina-Domnița-Mihaela-Marinella Luca, și-a exprimat la data de 2 ianuarie 2008 dorința de a continua cererea. Din motive de ordin practic, prezenta Hotărâre va continua să o cheme de doamna Luca *reclamanta*, deși astăzi această calitate ar trebui atribuită doamnei Corina-Domnița-Mihaela-Marinella Luca (*Dalban împotriva României* [GC], nr. 28114/95, paragraful 1, CEDH 1999-VI).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul său guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 8 iunie 2007, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în anul 1909 și a locuit la București până la decesul său, ce a survenit la 22 iulie 2007.

5. Printr-o sentință din 10 aprilie 1999, Judecătoria Giurgiu a admis acțiunea reclamantei și a soțului său împotriva comisiei județene Giurgiu pentru aplicarea Legii nr. 18/1991 privind fondul funciar (în continuare denumită « comisia județeană » și a dispus atribuirea reclamantei și soțului său a proprietății asupra unui teren de 27.550,95 m² situat în comuna Comana, din care 4.000 m² alături de gara Comana, 19.561,35 m² în extravilanul comunei și un teren drept compensație pentru 3.989,60 m² în intravilanul comunei sau în imediata apropiere. Instanța a constatat că 3.071,48 m² fuseseră atribuiți unor particulari de către cooperativele agricole de producție, pentru construirea caselor lor, că 918,12 m² erau ocupați de un drum public și că suprafața de 10.481,52 m² era folosită drept teren de fotbal.

Instanța a dispus de asemenea eliberarea de către comisie a titlului de proprietate aferent. Această sentință a devenit definitivă și a fost investită cu formulă executorie.

6. La 10 iunie 1992, în urma unei cereri a reclamantei și a soțului său, instanța a rectificat erorile materiale apărute în sentința sa din 10 aprilie 1992. Instanța a precizat că reclamanta și soțul său trebuia să primească în proprietate o suprafață de teren de 6.700

m² în loc de 4.000 m² și o suprafață de 16.861,35 m² în intravilanul comunei Comana în loc de 19.561,35 m² în extravilanul comunei.

1. Demersuri făcute de reclamantă pentru a obține executarea sentinței definitive din 10 aprilie 1992 rectificată la 10 iunie 1992

7. La 12 februarie 1993 Prefectura Giurgiu (în continuare denumită *Prefectura*) a cerut comisiei locale din Comana (în continuare denumită *comisia locală*) să pună în posesie reclamanta și pe soțul acesteia, în conformitate cu dispozitivul sentinței din 10 aprilie 1992 și a încheierii din 10 iunie 1992.

La 2 iulie 1993, în urma unei noi intervenții a reclamantei, Prefectura a retrimis cererea sa la comisia locală.

8. La 30 septembrie 1993 comisia locală a întocmit în favoarea reclamantei un proces-verbal de punere în posesie a unei suprafețe totale de 27.551 m² de teren, din care 23.561 m² în intravilanul satului Comana. Reclamanta a semnat acest proces-verbal.

9. La 17 octombrie 1994 reclamanta și soțul său au introdus la Tribunalul București o acțiune în contencios administrativ împotriva Primăriei comunei Comana și comisiei locale a acestei comune, pentru a le obliga să-i pună în posesia terenurilor ce le-au fost atribuite în proprietate prin sentința din 10 aprilie 1992 rectificată la 10 iunie 1992. Ei au menționat că un proces-verbal ar fi fost întocmit deja, dar că nu fuseseră puși efectiv în posesie și au cerut de asemenea plata unei amenzi pe zi de întârziere până la executarea respectivei sentințe.

10. La 8 februarie 1995 Tribunalul București a constatat existența procesului-verbal de punere în posesie și a dispus punerea în posesie a reclamantei și a soțului său de

către comisia locală în conformitate cu sentința din 10 aprilie 1992 rectificată la 10 iunie 1992, care respingea cererea de plată a amenzii.

11. Comisia locală a formulat recurs împotriva acestei sentințe. Prin decizia definitivă din 11 mai 1995 Curtea de apel București a anulat acest recurs pentru neplata taxei de timbru.

12. La 23 aprilie 1996 comisia locală a întocmit un proces-verbal nou de punere în posesie în favoarea reclamantei pentru o suprafață totală de 27.551 m², din care 23.561 m² în intravilanul comunei Comana.

13. La o dată neprecizată, reclamanta a formulat o acțiune împotriva comisiei locale privind condamnarea acesteia la plata unei amenzi pentru neexecutarea deciziei din 8 februarie 1995. Printr-o decizie definitivă din 11 noiembrie 1999 Tribunalul București a respins această cerere.

2. Acțiune în anulare a titlului de proprietate

14. La 23 august 1999 consiliul local din Comana a decis că parcela de 10.500 m², pe care era situat un teren de sport, făcea parte din domeniul public al comunei Comana. Reclamanta a fost informată la 14 octombrie 1992 asupra acestui lucru.

15. La o dată neprecizată, comisia locală a întocmit un proces-verbal nou de punere în posesie în favoarea reclamantei pentru 15.000 m² de teren în extravilanul comunei și 12.500 m² în intravilanul comunei. Semnătura reclamantei nu figurează pe acest proces-verbal. La 5 octombrie 1999 comisia județeană a întocmit un titlu de proprietate în favoarea reclamantei pentru acest teren.

16. La 27 decembrie 2000 reclamanta a sesizat Judecătoria Giurgiu cu o acțiune împotriva comisiei locale și județene, de anulare a titlului de proprietate ce i-a fost

eliberat la 5 octombrie 1999 și a procesului-verbal aferent. Ea a menționat că comisia locală refuzase să-i elibereze un titlu de proprietate în baza procesului-verbal din 30 septembrie 1993, că parcela de 10.500 m² pe care era situat terenul de sport nu făcuse parte din domeniul public în momentul reconstituirii dreptului său de proprietate și a cerut acordarea unui nou titlu potrivit dispozițiilor hotărârilor judecătorești din 10 aprilie și 10 iunie 1992, precum și o nouă punere în posesia acestor terenuri, pe baza respectivului proces-verbal.

17. Printr-o sentință din 21 martie 2001 Judecătoria Giurgiu a respins acțiunea pe motiv că titlul de proprietate fusese eliberat pentru suprafața indicată în sentința din 10 aprilie 1992, cu singura deosebire că în locul parcelelor în intravilanul comunei Comana, reclamantei i s-a repartizat un teren în extravilanul comunei, în temeiul articolelor 23 alin. 2 și 5 alin. 2 din Legea nr. 18/1991.

18. Reclamanta a înaintat apel împotriva acestei sentințe. Printr-o decizie din 5 iunie 2001 Tribunalul Giurgiu a admis apelul său, pe motiv că comisia locală nu executase hotărârea judecătorească din 10 aprilie 1992 și că prima instanță interferase cu autoritatea de lucru judecat, a anulat titlul de proprietate din 5 octombrie 1999 și a dispus ca pârâții să-i elibereze un titlu nou de proprietate, potrivit amplasamentelor indicate în sentința din 10 aprilie 1992 rectificată la 10 iunie 1992 și pe baza procesului-verbal din 30 septembrie 1993, care nu fusese anulat niciodată.

19. Comisia locală a formulat recurs împotriva acestei decizii. Printr-o decizie din 13 noiembrie 2001, Curtea de Apel București a admis recursul. Ea a constatat că pârâții executaseră corect sentințele, ținând cont de faptul că o parte din teren fusese atribuită de comisiile administrative competente membrilor cooperativelor agricole de producție

pentru construirea caselor lor și că cealaltă parte ținea de domeniul public. Curtea a constatat de asemenea că cei 15.000 m² ce figurau în titlul de proprietate fuseseră repartizați în extravilanul comunei, în imediata apropiere a satului, potrivit dispozițiilor legale.

20. Printr-o scrisoare din 22 octombrie 2002 Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție a informat reclamanta că cererea sa privind introducerea unui recurs în anulare a fost respinsă.

21. La 21 august 2003 și la 16 martie 2004 reclamanta a vândut două parcele de 8.686 m² și respectiv 3.000 m², situate în intravilanul comunei Comana.

Printr-un fax din 22 octombrie 2007 Primăria Comana a informat agentul guvernamental, la solicitarea acestuia din urmă, că parcela de 15.000 m² atribuită reclamantei în extravilanul satului era în arendă pe baza unui contract cu SC Agrozootehnica Ad. Copăcenii.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

22. Legislația internă pertinentă, și anume extrasele legilor nr. 18/1991 privind fondul funciar, 169/1997 privind modificarea Legii nr. 18/1991 și 29/1990 privind contenciosul administrativ, este descrisă în cauza *Sabin Popescu împotriva României* (nr. 48102/99, paragrafele 42-46, 2 martie 2004).

23. Sunt pertinente de asemenea articolele 25 și 5 alin. 2 din Legea nr. 18/1991. Articolul 23 prevedea că parcelele situate în intravilanul satului, atribuite de comisiile administrative competente membrilor cooperativelor agricole de producție pentru construirea caselor lor, rămân în proprietatea acestora din urmă, foștii proprietari având dreptul să fie compensați prin atribuirea unei parcele de teren echivalentă în intravilanul

satului sau, în lipsa acesteia, în extravilanul satului, în imediata apropiere. Potrivit articolului 5 alin. 2, terenurile aparținând domeniului public sunt inalienabile, netransmisibile și imprescriptibile și numai după dezafectare aceste terenuri vor putea fi transferate în circuitul civil.

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a [art. 6](#) alin. 1 din Convenție și [1](#) din Protocolul nr. 1

24. Reclamanta invocă faptul că neexecutarea hotărârii judecătorești din 10 aprilie 1992 rectificată la 10 iunie 1992 i-a încălcat dreptul de acces la instanță, prevăzut de art. 6 alin. 1 din Convenție, precum și dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Articolele invocate prevăd următoarele:

Articolul 6 alin. 1

« Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...) »

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

« Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea

bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor. »

A. Asupra admisibilității

1. Asupra excepției ridicate de Guvern

25. Guvernul invocă nerespectarea termenului de șase luni pentru introducerea de către reclamantă a prezentei cereri, în măsura în care aceasta a fost introdusă la 13 decembrie 2002, în condițiile în care decizia definitivă a fost pronunțată în speță la 13 noiembrie 2001. Or, o excepție similară a fost respinsă deja de Curte în cauza *Dragne și alții împotriva României* (nr. 78047/01, paragraful 17, 7 aprilie 2005).

Prin urmare, Curtea nu are niciun motiv să se îndepărteze, în cazul în speță, de concluzia la care a ajuns în cauza citată anterior. Prin urmare, excepția Guvernului nu poate fi reținută.

2. Asupra temeiniciei cererii

26. Curtea constată că cererea nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. Ea constată se asemenea că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară admisibilă.

B. Asupra fondului

27. Guvernul afirmă că sentința din 10 aprilie 1992 modificată la 10 iunie 1992 a fost executată în întregime prin emiterea titlului de proprietate din 5 octombrie 1999. În plus, întârzierea în executare este justificată de condiții obiective, o parcelă de teren făcând parte din domeniul public și, chiar dacă întârzierea poate constitui o ingerință în dreptul de proprietate, echilibrul just dintre interesul individului și cel al comunității nu a fost întrerupt.

28. Reclamanta se opune acestei susțineri. Ea menționează că sentința din 10 aprilie 1992 modificată la 10 iunie 1992 a rămas neexecutată până astăzi. În plus, ea menționează că în momentul pronunțării respectivei sentințe terenul de sport nu făcea parte din domeniul public și că situația sa juridică fusese examinată de instanță.

29. Curtea amintește că, în prezenta cauză, deși reclamanta a obținut la 10 aprilie 1992 o hotărâre judecătorească internă definitivă, rectificată la 10 iunie 1992, dispunând ca autoritățile administrative să o pună în posesia unui teren precis, această hotărâre nu a fost nici executată *ad litteram*, nici anulată sau modificată în urma exercitării unei căi de atac prevăzută de lege. Numai prin această anulare sau prin înlocuirea de către instanță a obligației datorate în baza sentinței în cauză printr-o altă obligație echivalentă această situație continuă de neexecutare ar putea înceta (a se vedea *Sabin Popescu împotriva României*, citată anterior, paragraful 54).

În plus, Curtea consideră că simpla scrisoare din 23 august 1999 trimisă de consiliul local din Comana reclamantei pentru a o informa că parcela de 10.500 m² făcea parte din domeniul public atunci când autoritățile judiciare s-au pronunțat pe această temă, nu poate constitui o « imposibilitate obiectivă » care l-ar putea scuti de obligația prevăzută de respectiva hotărâre judecătorească (*Pântea împotriva României*, nr. 5050/02, paragraful 36, 15 iunie 2006).

30. Curtea a soluționat de mai multe ori cauze ce au ridicat chestiuni similare celor ale cazului în speță și a constatat încălcarea articolelor 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea, printre multe altele, *Sabin Popescu împotriva României*, citată anterior; *Dragne și alții împotriva României*, citată anterior).

31. După ce a examinat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că Guvernul nu a expus nicio faptă și niciun argument ce ar putea conduce la o altă concluzie în prezentul caz. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea consideră că în cazul în speță statul, prin intermediul organelor sale specializate, nu a depus toate eforturile necesare pentru executarea hotărârilor judecătorești favorabile reclamantei. Prin urmare, Curtea concluzionează că s-a încălcat articolul 6 alin. 1 al Convenției și articolul 1 din Protocolul nr. 1.

II. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

32. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

A. Prejudiciu

33. Moștenitoarea reclamantei cere cu titlu de prejudiciu material atribuirea parcelelor de teren așa cum s-a dispus prin sentința definitivă din 10 aprilie 1992 modificată la 10 iunie 1992 precum și 500 euro pe an reprezentând nebeneficierea de terenul reclamantei din 1992. Ea cere de asemenea prejudiciul material, fără a estima valoarea.

34. Guvernul menționează că sentința respectivă a fost executată. În plus, ea constată că jurisprudența Curții nu este favorabilă acordării unei sume cu titlu de lipsă de câștig în situații similare celei a reclamantei și că nu a depus niciun act doveditor pentru

a-și susține pretențiile. Cu toate acestea, dacă Curtea constată existența unei ingerințe în dreptul de proprietate al reclamantei, ea ar putea ține cont de aceasta cu ocazia reparației prejudiciului moral.

35. Guvernul a prezentat la 30 iulie 2007, la cererea Curții, o scrisoare a Primăriei din Comana care menționa că valoarea medie a unui metru pătrat în intravilanul comunei era de 10 euro, în timp ce în extravilanul comunei era de 1 euro.

36. În privința prejudiciului moral, Guvernul constată că reclamanta nu și-a cifrat suma, consideră că nu există o legătură de cauzalitate între prejudiciul invocat și pretinsa încălcare a Convenției și consideră că o eventuală hotărâre de condamnare a Curții ar putea constitui, în sine, o reparație satisfăcătoare cu acest titlu.

37. Curtea amintește că o hotărâre de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația juridică de a pune capăt încălcării și de a-i anula consecințele astfel încât să se restabilească pe cât posibil situația anterioară acesteia (*Metaxas împotriva Greciei*, nr. 8415/02, paragraful 35, 27 mai 2004 și *Iatridis împotriva Greciei* (satisfacție echitabilă) [GC], nr. 31107/96, paragraful 32, CEDH 2000-XI).

38. Astfel, ea consideră, în circumstanțele speței, că executarea în întregime a sentinței din 10 aprilie 1992 rectificată la 10 iunie 1992, adică punerea în posesia întregului teren a moștenitoarei reclamantei ar plasa-o pe aceasta pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care reclamanta s-ar fi aflat dacă cerințele art. 6 alin. 1 din Convenție și ale art. 1 din Protocolul nr. 1 n-ar fi fost încălcate.

39. Dacă statul pârât nu va proceda la o asemenea executare în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, Curtea decide că va trebui să plătească moștenitoarei reclamantei, pentru prejudiciul material, o sumă corespunzătoare cu

100.000 euro, și anume valoarea reactualizată a bunului conform informațiilor de care dispune Curtea (a se vedea, printre altele, *Abăluță împotriva României*, nr. 77195/01, paragraful 71, 15 iunie 2006).

40. Cu toate acestea, în privința lipsei de câștig datorată nebeneficierii de terenul său, în cazul în speță, Curtea constată că, deși a fost informată la 28 noiembrie 2007 asupra cerințelor impuse de articolul 60 al regulamentului Curții în privința cererilor de satisfacție echitabilă, reclamanta nu și-a susținut pretențiile prin acte doveditoare pertinente. Astfel, ea nu a trimis nicio expertiză și nici, eventual, o hotărâre judecătorească atestând suma prejudiciului.

Prin urmare, în lipsa actelor doveditoare pertinente, Curtea nu ar putea face speculații asupra valorii lipsei de câștig. Așadar nu trebuie acordată reclamantei o despăgubire cu acest titlu (*Dragne și alții împotriva României* (satisfacție echitabilă), nr. 78047/01, par. 18, 16 noiembrie 2006).

41. Curtea consideră totuși că reclamanta a suferit un prejudiciu moral în special datorită frustrării provocate de imposibilitatea executării hotărârii pronunțate în favoarea sa și că acest prejudiciu nu este suficient compensat printr-o constatare a încălcării.

42. În aceste împrejurări, pe baza ansamblului de elemente aflate în posesia sa și statuând în echitate, așa cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea alocă moștenitoarei reclamantei 5.000 euro cu titlu de prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

43. Moștenitoarea reclamantei cere de asemenea 6.000 euro, și anume 5.000 euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața instanțelor interne, precizând că nu a

păstrat acte doveditoare și 1.000 euro pentru cele suportate în fața Curții, în baza unui contract de asistență juridică din 18 decembrie 2007 pentru suma de 3.500 RON.

44. Guvernul consideră că reclamanta nu poate revendica decât rambursarea costurilor și cheltuielilor suportate și susținute. El menționează că reclamanta nu a depus acte doveditoare, cu excepția respectivului contract de asistență juridică. El estimează că suma cerută este excesivă și subliniază că reclamanta nu a prezentat un act doveditor detaliat asupra activităților efectuate, în cazul în speță prin intermediul reprezentantului său care doar a întocmit observațiile din 3 ianuarie 2008.

45. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În cauză, ținând cont de elementele pe care le deține și de criteriile menționate anterior, Curtea consideră rezonabilă suma de 1.000 euro pentru toate cheltuielile reunite și o acordă moștenitoarei reclamantei.

C. Majorări de întârziere

46. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă ;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr.

1 la Convenție ;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să execute sentința din 10 aprilie 1992 rectificată la 10 iunie 1992 a Judecătoriei Giurgiu, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție ;

b) că în caz de neexecutare statul pârât trebuie să plătească moștenitoarei reclamantei, în același termen de 3 luni, 100.000 euro (una sută mii euro) pentru prejudiciul material, la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit;

c) că statul pârât trebuie să plătească de asemenea moștenitoarei reclamantei, în același termen de 3 luni, sumele următoare :

i. 5.000 euro (cinci mii euro), la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral ;

ii. 1.000 euro (una mie euro), la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit de reclamantă, pentru costuri și cheltuieli ;

d) că sumele respective vor fi convertite în moneda statului pârât la rata de schimb din ziua efectuării plății ;

e) că începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale ;

4. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 13 mai 2008, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

preşedinte

Santiago Quesada,

grefier